

Tekst: Johan Koning
Fotografie: Maaïke van den Brink

"Eens in de 14 dagen ben ik het haasje. **Gelukkig heb ik Zappa."**

Rond zijn twintigste kreeg Rien voor het eerst te maken met epileptische aanvallen. Nu, ruim veertig jaar later, kan hij niet meer zonder de hulp van zijn hulphond. Eerst was er zijn grote vriendin Cuinta, maar die ging na tien jaar met pensioen. Nu wordt Rien alweer een jaar geholpen door Zappa. Dat is zeker anders, maar inmiddels zijn ze dikke maatjes.

Rien (61) is getrouwd met Jopie. De voormalig pastoraal werker woont met Jopie in Heinkenszand, vlakbij Goes. De kinderen zijn inmiddels de deur uit, maar komen natuurlijk geregeld langs. Als we Rien vragen naar de manier waarop zijn epilepsie hem hindert, begint hij te vertellen. "Inmiddels heb ik al jaren zo ongeveer eens in de veertien dagen een aanval. Het gaat dan om alle aanvallen die je maar kan bedenken. Maar als ik het haasje ben, heb ik gelukkig mijn hulphond."

Steun en toeverlaat

Dat is dus sinds een jaar Zappa, een zwarte labrador van 2,5 jaar oud. "Onze band is echt heel goed, we genieten van elkaar. En ook met de anderen van ons gezin gaat het heel goed. Dat was met Cuinta wel anders." Cuinta was weliswaar acht jaar Riens steun en toeverlaat, trouwe maatje en manusje-van-alles ineen; de hond was ook vooral gericht op Rien. "Ze kon alles voor me doen", vertelt hij met weemoed. "Ze was slim en krachtig." Epilepsie-hulphonden zijn speciale hulphonden, die een aanval van hun baas feilloos aanvoelen en ernaar kunnen handelen. Golden retriever Cuinta was er één uit duizenden voor Rien. "Ze drukte alarmknoppen in en blokte me op de weg als ik ging dwalen. Daar heb ik regelmatig last van, maar ze hield me dan onder controle."

Intensive care

Het dwalen was ruim tien jaar geleden ook de reden dat Rien met Hulphond Nederland in aanraking kwam. "Mijn behandelaar, dokter Wagner, zei dat het beter was. Ik was weer eens gaan dwalen. Deze keer kwam ik op de intensive care van het ziekenhuis terecht. Jopie had wel een alarmsysteem en zag dat ik in het ziekenhuis in Goes was. Ze kon mij daar alleen niet vinden. Om dit soort situaties te voorkomen, stelde dokter Wagner voor om een hulphond aan te vragen. Ik was er eerst op tegen, maar uiteindelijk ben ik blij dat ik het gedaan heb. Wat heb ik een gemak en plezier van Cuinta gehad!"

Pensioen

Echter, na jaren trouwe dienst werd Cuinta trager. "Ze werd een oude dame en dus besloten we om naar haar pensioen toe te werken. Dat was moeilijk, want we hadden een hele hechte band. Cuinta ging overal mee naar toe, ook naar de zorgboerderij waar ik een paar keer per week heen ga. We waren een twee-eenheid." De bedoeling was dat Cuinta en Rien steeds minder contact zouden krijgen en dat de hond bij andere mensen van haar pensioen kon gaan genieten. "Ze kon terecht bij één van de verpleegkundigen die mij ook verzorgde, iemand die ze al kende en die bovendien op een boerderijtje woonde. Fijn!"

Afscheid

Ondertussen zou Rien gaan wennen aan zijn nieuwe hulphond Zappa, een zwarte labrador reu.

Tijdens de eerste kennismaking bleek al snel dat Cuinta jaloers was op Zappa. Ze accepteerde niet dat hij haar taken overnam. "Maar haar taak was volbracht, ze mocht gaan genieten als huishond." Er vond een intensief onthechttingsprogramma plaats en een dag voor de definitieve komst van Zappa verhuisde Cuinta naar haar nieuwe pensioenadres. "Ze heeft daar helaas maar 3 maanden genoten van haar pensioen. Cuinta is bijna 11 jaar oud geworden en overleden aan acute alvleesklierontsteking."

Charmeur

Inmiddels is Zappa helemaal gewend. "De beide honden zijn onvergelijkbaar", vindt Rien. "Maar ook met Zappa ben ik een koppeltje. Hij is een echte reu, een charmeur naar de vrouwtjes. Zappa herkent ook als ik een aanval krijg, dan schiet hij op me af, waar hij ook is. Oók als hij buiten in de tuin ligt. Het is echt een leuke hond, met een eigen karakter." Uitslapen is er voor Rien niet bij. "Zappa maakt mij elke ochtend om 7 uur wakker. Dan is hij klaar voor de dag en dat moet ik dan ook maar zijn. We genieten echt van elkaar, het is een lekker beest. Ik zou hem niet meer kwijt willen, die deugniet."

Urn

Cuinta is trouwens nog steeds aanwezig in Huize Becker "Ik heb haar as in een urn in huis staan en ook een pootafdruk. Ik zal haar nooit vergeten. Ze is goed voor me geweest." ●